

Arrest

nr. 139 954 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 28 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 54 689 van 20 januari 2011 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 13 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 14 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende het inreisverbod.

1.11. Op 18 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 3 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B. (...), J. (...) die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 29.08.2014 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen menen dat de bestreden beslissing een aantal beoordelings- en inschattingfouten bevat en dat de Dienst Vreemdelingenzaken in onredelijkheid tot zijn besluitvorming is gekomen. Zij wijzen er op dat uit het medisch getuigschrift blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige psychose, met hallucinaties en met angstige en depressieve kenmerken, dat deze psychose grotendeels werd veroorzaakt door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst. De verzoekende partijen menen dat het advies van de arts-adviseur van 29 augustus 2014 allerminst rekening heeft gehouden met de specificiteit van de psychose, alsmede met de onderliggende oorzaken van haar psychische stoornissen. Na citering van het advies van de arts-adviseur, stellen de verzoekende partijen dat de arts-adviseur, zonder de tweede verzoekende partij onderzocht te hebben, zelfs zonder haar gezien of gesproken te hebben, een advies verleend waarbij vertrokken wordt vanuit een theoretische overweging van haar ziekteverschijnselen, zonder *in concreto* na te gaan welke de oorzaken van de symptomen kunnen zijn, dat de arts-adviseur te kennen geeft dat in Wit-Rusland de opvolging door een psychiater mogelijk is. Zij menen dat deze loutere vaststelling echter geen rekening houdt met het feit dat de psychose van de tweede verzoekende partij – die als een reactionele psychose te omschrijven valt – hoofdzakelijk veroorzaakt werd door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst, dat het zeker te vrezen valt dat een repatriëring naar de plaats waar de traumatische ervaringen zich indertijd voorgedaan hebben de reactionele psychose waaraan de tweede verzoekende partij lijdt, zal verergeren.

De verzoekende partijen wijzen dienaangaande naar het medisch verslag dat dhr. H.A. uit Berchem op 21 oktober 2014 opgesteld heeft, na kennis genomen te hebben van de bestreden beslissing en van het advies van de arts-adviseur, evenals naar het medisch certificaat dat dhr. H.A. opgesteld heeft. Zij citeren uit het medisch verslag van dhr. H.A. van 21 oktober 2014 dat zij voegen bij het verzoekschrift en stellen dat de dhr. H.A. een beoordeling heeft gemaakt, rekening houdende met de specifieke aard van de reactionele psychose van de tweede verzoekende partij en met de onderliggende oorzaken, terwijl de arts-adviseur een louter theoretische afweging gemaakt heeft van de mate waarin in Wit-Rusland psychiatrische zorgen kunnen verstrekt worden en medicatie beschikbaar is.

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

3.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 29 augustus 2014 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de Minister betreffende de voorgelegde medische aandoening in hoofde van de verzoekende partijen. Het advies luidt als volgt:

"Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- het standaard medisch getuigschrift d.d. 23/06/2014 ingevuld door dr. Antonneau, huisarts: reactionele psychose

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschrift blijkt dat deze 43-jarige vrouw lijdt aan een reactionele psychose.

Volgens het ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschrift neemt de betrokkene volgende medicamenteuze behandeling: alprazolam, zolpidem, mianserine (Leviron®) en flupentixol + melitracen (Deanix®).

Ik beschouw haar medicamenteuze behandeling en de opvolging door een psychiater als essentieel.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen.

Haar gezin zorgt voor de nodige mantelzorg in België. Er is geen reden om aan te nemen dat ze deze taak in het land van oorsprong niet zouden kunnen verderzetten, eventueel met de hulp van de vrienden daar.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

(...)

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

(...)"

3.5. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat uit het medisch getuigschrift blijkt dat de tweede verzoekende partij lijdt aan een ernstige psychose, met hallucinaties en met angstige en depressieve kenmerken, dat deze psychose grotendeels werd veroorzaakt door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst.

3.5.1. Uit het standaard medische getuigschrift van 23 juni 2014 van dr. Antonneau blijkt wat volgt:

A/ Medische voorgeschiedenis:

Antecedenten van depressie (ernstig) tot psychose

B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend

(...)

Deze dame heeft te kampen met psychose. Het gaat om een ernstige vorm met hallucinaties en het gaat om een reactionele vorm op basis van haar psycho sociale problemen.

C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

- Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal

(....)

- Interventie/Hospitalisatie (Frequentie? Datum van laatste opname?)

Gesprekken op wekelijkse en maandelijkse basis

- Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling

Tot verbetering vd situatie

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

Infaust – status psychoticus

E/ Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B:

Infaust indien niet behandeld.

F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

Ja dit is vereist, maar ook hier leeft de dame op de rand van de maatschappij door sociaal isolement

G/ Aantal bijlagen bij huidig attest:

/”

Uit het bovenvermelde getuigschrift blijkt aldus geenszins dat de psychose van de tweede verzoekende partij grotendeels werd veroorzaakt door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er bijlagen aan het standaard medische getuigschrift gevoegd werden, noch dat er andere medische documenten werden overgemaakt in het kader van de aanvraag van 18 juli 2014.

3.5.2. Uit de aanvraag van de verzoekende partijen van 18 juli 2014 blijkt dat zij de medische situatie van de tweede verzoekende partij weergeven als volgt:

“(...

Mijn cliënte Y. (...) lijdt aan een ernstige psychose, met hallucinaties. Zij wordt behandeld door Dr. H.A. (...) uit B. (...).

Er wordt een medisch getuigschrift voorgelegd, op 23 juni 2014 opgesteld door Dr. H.A. (...) (stuk 3).

Uit dit medisch attest blijkt dat een strikte medische opvolging voor mijn cliënte noodzakelijk is, alsook het nauwgezet innemen van de voorgeschreven medicatie.

De gespecialiseerde psychiatrische behandeling en opvolging die voor mijn cliënte noodzakelijk zijn, kunnen in haar land van oorsprong, Wit-Rusland, niet op medisch bevredigende wijze verstrekt worden; daarenboven zij nog erop gewezen dat een behandeling in een privé-kliniek in Wit-Rusland voor mijn cliënte financieel zeker niet haalbaar ware.

(...)”

Ook uit de aanvraag van de verzoekende partijen blijkt aldus geenszins dat de reactionele psychose veroorzaakt werd door de traumatische ervaringen in het land van herkomst.

3.6. Het kan de arts-adviseur (en de verwerende partij) bijgevolg niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met de specificiteit van de psychose alsmede met de onderliggende oorzaken van haar psychische stoornissen en geen rekening te hebben gehouden met het feit dat de psychose van de tweede verzoekende partij – die als een reactionele psychose te omschrijven valt – hoofdzakelijk veroorzaakt werd door de traumatische ervaringen in haar land van herkomst, nu de verzoekende partijen deze elementen geenszins aan de verwerende partij kenbaar hebben gemaakt.

3.7. Gelet op voorgaande kunnen de verzoekende partijen, als kritiek op de *in casu* bestreden beslissing, dan ook niet dienstig aanvoeren dat het zeker te vrezen valt dat een repatriëring naar de plaats waar de traumatische ervaringen zich indertijd voorgedaan hebben de reactionele psychose waaraan de tweede verzoekende partij lijdt, zal verergeren. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.8. Betreffende de opmerking van de verzoekende partijen dat de arts-adviseur een advies uitbrengt, zonder de tweede verzoekende partij onderzocht te hebben, zelfs zonder haar gezien of gesproken te hebben, wijst de Raad vooreerst op artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt als volgt:

“Indien nodig vraagt de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid, artikel 9ter, § 1, tweede lid, van de wet, een bijkomend advies aan een deskundige in één van de hierna vermelde medische disciplines : [...]

§ 2. De lijst van de overeenkomstig artikel 9ter, § 5, eerste lid van de wet, benoemde deskundigen wordt door de gemachtigde van de minister aan de ambtenaren-geneesheren doorgegeven.”

Door de bewoordingen “indien nodig” blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, enkel indien hij dit nodig acht, de vreemdeling kan onderzoeken en een bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Van enige verplichting om de betrokkene aan een fysiek onderzoek te onderwerpen, is dan ook geen sprake.

Het behoort dan ook tot de discretionaire bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer om te oordelen of hij het nodig acht om de tweede verzoekende partij aan een bijkomend, fysiek, medisch onderzoek te onderwerpen. De Raad kan deze beoordeling niet overdoen, maar deze enkel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een kennelijk onredelijk handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. De verzoekende partijen tonen zulks echter niet aan. De verzoekende partijen beperken zich tot een algemene kritiek maar zij tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer, door een medische beoordeling door te voeren op grond van de door de verzoekende partijen aangeleverde attesten zonder daarbij de tweede verzoekende partij fysiek te onderzoeken, een kennelijk onredelijke of onjuist medische beoordeling zou hebben gemaakt van haar medische problematiek. De verzoekende partijen maken met hun betoog niet concreet aannemelijk dat het oordeel dat de ziekte een reactionele psychose betreft en dat de opvolging door een psychiater en de medicamenteuze behandeling essentieel is, kennelijk onredelijk zou zijn of zou zijn tot stand gekomen met miskening van de beschikbare feitelijke gegevens.

In zoverre de verzoekende partijen lijken voor te houden dat de ambtenaar-geneesheer ertoe gehouden was de tweede verzoekende partij te horen, wijst de Raad er op dat het de verzoekende partijen toekomt zelf alle noodzakelijke medische informatie aan de verwerende partij mee te delen en haar in kennis te stellen van de actuele medische situatie. De verwerende partij is geenszins verplicht actualisaties op te vragen of de verzoekende partij uit te nodigen voor een onderzoek of bijkomende uitleg, zoals deze laatste onterecht lijkt voor te houden. Aldus kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat het aan de verwerende partij toekomt om na te gaan welke de oorzaken van de

symptomen kunnen zijn. Indien de verzoekende partijen en hun arts meenden dat deze elementen dienden betrokken te worden in de beoordeling van de ziekte, dienen zij deze elementen mee te delen aan de verwerende partij.

3.9. Betreffende het door de verzoekende partijen voorgelegde medisch verslag en medisch certificaat van dokter A. van 21 oktober 2014 en hun uiteenzetting desbetreffend, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In zoverre de verzoekende partijen middels het verzoekschrift stukken voorleggen die niet aan de gemachtigde werden overgemaakt, wijst de Raad er op dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben van deze stukken die de verzoekende partijen nu voorleggen en deze kunnen dus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

3.10. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk te werk ging door op basis van de neergelegde documenten en de gekende informatie te besluiten dat het aangehaalde medische probleem niet kan weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER